

Het Russische Leger.

„Die nu toch es aan, tegen zúlk gespuis moet ik nu vechten!”

Zoo moet Frederik de Grootte zich eens hebben uitgelaten, toen hij pas in oorlog was geraakt met de Russen, en zijn huzaren eenige kozakken gevangen genomen en vóór hem gebracht hadden.

’t Was een woord van diepe minachting

Maar toen dezelfde Pruisische koning, die zich — gelijk zijn nazaat tháns — tegen een „wereld van vijanden” verdedigen moest, in den slag bij Kunersdorf door dat „gespuis” geweldig werd geklopt en een nederlaag leed, waar zijn troon van wankelde, zal hij hebben moeten toegeven, dat het „gespuis” goed vechten kon.

Inderdaad is de Rus ’n goed soldaat.

En het „gespuis” van Frederik den Grootte zag dan ook meer op de uiterlijke verschijning. Is de soldaat te velde vanzelf al iets minder smetteloos gekleed dan de luitenant in gala, als hij ’n salon binnenkomt, — de Rus is intens smerig.

Natuurlijk in ’t algemeen gesproken.

Want het onmetelijke Rusland is meer een werelddeel dan een land, en honderd-en-een volkeren, natiën en tongen leven onder de heerschappij van Vadertje Tsaar, al hebben ook de eigenlijke Russen de meerderheid.

Maar toch... de Broek-in-Waterlandsche zindelijkheid moet ge bij den Russischen troep niet zoeken! Laten we er eens géén doekjes om winden en es een onparlementair edoch teekenachtig woord voor één keer mogen gebruiken: De Russische troep stinkt... excuseer, waarde lezeres! maar de waarheid is nu eenmaal niet steeds welluidend.

En dat is nog het ergste niet.

De Russische troep is ook in hooge mate onrein.

En méér nog dan de Russische bajonetten, geweren en mitrailleuses, waartegen Hindenburg en Mackensen en anderen maatregelen wisten te nemen, vreest men in Duitschland — laat ik nú parlementair blijven — zekere kleine, lastige, zich met menschenbloed voedende parasieten, zoowel springende als kruipende soorten, van dewelke ’n Russisch strijder gansche koloniën herbergt en in letterlijken zin koestert aan zijn borst.

Voor al sinds de wetenschap ons geleerd heeft, dat juist dergelijke kleine insecten de overbrengers zijn van allerlei besmettelijke ziekten, die sinds menschenheugenis uit het verre Azië door de groote Europeesche poort Rusland binnendrongen en zich uit Rusland over geheel Europa verspreidden, is men dubbel waakzaam geworden, dat die Slavische onreinheid geen vloek worde voor West-Europa!

De één miljoen zóóveel Russische krijgsgevangenen in Duitschland en Oostenrijk zijn dan ook duchtig geborsteld, uitgestoomd, van top tot teen gedésinfecteerd en daarna acht dagen in afzonderlijke bewaring gehouden, eer hun vergund werd met hun voorgangers de betrekkelijke vrijheid van een gevangenen-kamp te deelen.

En als ’t straks vrede wordt, denk ik zoo, dat menige vrouw en menig meisje haar man of verloofde es om-en-om wentelen zullen: Is hij ’t of is hij ’t niet? wyl zuiverheid en zindelijkheid nu eenmaal in ’t gansche Oosten, doch vooral bij het Russische volk, onbekende deugden zijn.

Ondanks dit alles echter, — de Rus is een goed soldaat, dat heeft hij altijd getoond.

De geschiedenis leert dit al.

De grootste veldheeren van de Nieuwe Geschiedenis hebben het tegen den Rus moeten afleggen. Van Frederik den Grootte spraken we reeds, van Napoleon weet ieder het, en ook Karel XII van Zweden, minder algemeen bekend, doch die in zijn tijd al Napoleontische denkbeelden had,

zag zich eveneens door de Russen in zijn schitterende overwinningen gestuit.

Zij hebben goede militaire eigenschappen.

’t Is ’n krachtig, goed gebouwd ras, geduldig in tegenspoed — wat is ’t leven, eeuwen lang, voor ’t grootste gros ánders geweest dan een aaneenschakeling van tegenspoeden! — gewend aan ontberingen, gehard tegen hitte en kou, — voor ’t grootste deel: „prachtig vecht-materiaal,” hoe verschrikkelijk de uitdrukking op zichzelf ook is.

Alleen, — de Rus moet worden geleid.

Man van initiatief is hij níét.

Hij moet in beweging worden gebracht.

Van den tegenwoordigen keizer Nicolaas gaat ’t verhaal, dat hij eens op een exercitie-veld, zichzelf aan het hoofd plaatsende, een regiment ruitery bevel gaf een charge uit te voeren.

De tsaar stooft op zijn paard vooruit... alléén!

En toen hij aan ’t eind van ’t veld gekomen, omkeek naar zijn ruiters... stonden ze nog onbewegelijk bij ’t begin. Zij hadden ’s keizers voorbeeld gezien en zeer goed begrepen, wat hij bedoelde, maar door den harden wind hadden ze geen bevel gehoord, — en zonder een „commando” weken ze uit zichzelf niet van hun plaats.

Zonder een goede „aanvoering” is het Russische leger ’n logge massa zonder kracht.

In den oorlog met Japan heeft er dan ook aan de leiding heel wat ontbroken, zooals naderhand maar al te duidelijk bleken is.

Dat was ook waarlijk geen wonder!

De officieren van hooger rang kregen in dien tijd n.l. geen traktement. Het was een eerepost, waartoe alleen lieden van stand geroepen werden, die dan echter — naar Russische zede — hun hoogen post gebruikten om zich op allerlei manieren te bevoordeelen ten koste van de gelden, die voor ’t leger werden uitgetrokken.

Men kan begrijpen, wat poel van ongerechtigheid dat gaf!

Déze oorlog leert dan ook, dat de Russen zonder er veel ophef van te maken, met de lessen uit den ongelukkigen krijg tegen Japan terdege hun voordeel hebben gedaan.

Het leger is krachtig hervormd.

En heeft Rusland ook al menige nederlaag te boeken, — Duitschers en Oostenrijkers, die er over oordeelen kunnen, spreken met grooten eerbied over de wijze, waarop de Russen den strijd voeren.

Het zijn geduchte tegenstanders, dát hebben hun vijanden ondervonden!

Met name verstaan zij de kunst van terugtrekken.

Zij houden altijd hun achterdeur open.

De Rus weet heel goed, dat in de onmetelijke vlakten van zijn vaderland voor hem altijd een veilige wijkplaats te vinden is. Hij zou, als ’t geluk hem diende, Berlijn of Weenen kunnen innemen en dáár zijn vijand de vredesvoorwaarden voorschrijven, maar al zou een Hindenburg Moskou bereiken, dan heeft hij daarmee nóg niet den oorlog tegen Rusland gewonnen.

In den aanval is het Russische leger tekort geschoten.

De befaamde „stoomwals” rolde in den regel verkeerd.

Twee omstandigheden zijn het Russische leger ongunstig geweest. Vooreerst de afsnijding van bijna al zijn buitenlandsche verbindingen, waardoor hij de groote slijtage en vermindering van krijgsbenoedigheden niet voldoende aanvullen kon, zoodat Mackensen en de zijnen hem uit Galicië door overmacht van artillerie letterlijk weggeschoten hebben. En in de tweede plaats de gebrekkige verkeerswegen binnenslands, waardoor hij van zijn overmacht aan menschen niet dát gebruik maken kon, ’t welk hem de overwinning had kunnen verschaffen.

Maar in de defensie blijft de Rus sterk.

En de Russische legers zullen steeds een groot deel der Duitsch-Oostenrijksche troepen blijven „binden” op het Oostelijk front... tenzij de Rus het moe wordt en vóór de anderen vrede sluit.

P. Br.